

[Svend E. Johansen.]

af, at Almenhedens Interesse gør det tvungende nødvendigt? Det kan efter min Opfattelse ikke være Meningen med Justitsministerens Embede, at han saaledes skal trænge sig ind og virke som en Regulator, en selvbestaltet Regulator for, hvad Folk maa mene og tro. Der er nu engang hjemlet os Ret til frit at danne os en Opfattelse af, hvad der sker, og frit at udtale den under Ansvar, og det staar os saaledes ogsaa frit at begaa Fejltagelser. Den eneste, det ikke staar frit at begaa Fejltagelser, er Justitsministeren, naar han gennem sin Fejltagelse overtræder netop de Love, som han som den øverste Retsembedsmand paa Befolkningens Vegne er sat til at værne.

Saa vil jeg gerne have Lov til at gøre opmærksom paa et Forhold, jeg finder meget smagløst. Der var jo noget varmt over Justitsministerens Indlæg i Eftermiddags, da han talte om de forfærdelige Forhold, Dr. Gundtofts Familie var ude for gennem disse Afsløringer. Ministeren skildrede, hvorledes han havde lidt Sjælekvaler i den Anledning; dog det var altsaa nødvendigt at prisgive Dr. Gundtofts Familie med Hensyn til Følgerne af de Afsløringer, der blev ført frem, men havde det saa ogsaa været nødvendigt at sparke endnu en Gang til en falden Mand, i bogstavelig Forstand at sparke til et Lig, da Justitsministeren mødte op med den gode Amtslæge i Aalborg og meddelte os hans Erklæring om Dr. Gundtofts faglige Kvalifikationer. Jeg skal ikke bruge saa stærke Ord som at sige, at det smager af Hykleri, men jeg vil have Lov til at hævde, at det i hvert Fald ikke kan være velovervejet, og det kunde tyde paa, at Ministeren under sit Embedes Pres, under det meget Arbejde, han har, under det Ansvar, han vel hver eneste Dag lider under, maaske er kommet noget ud af sin sjælelige Balance. Det er selvfølgelig altid rart — og det kan varme en i Sjælen — naar et Mandfolk staar op og sætter sig ud over Vedtægter og Love og Forordninger, fordi det gælder om at rettlede Befolkningen og bringe den ind paa den rigtige Vej — og her har vi nu faaet en Udgaave af Mandfolket Steincke, der partout, om det saa skulde ud gennem Sidebenene, maatte lufte sit Syn paa, hvad der var sket i Aalborg. Men jeg tror ikke, at Justitsministeren dér er i Overensstemmelse med den jævne Mands Opfattelse af, hvorledes Retten bør plejes her i Landet; det er jo nu engang saadan, at selv om der her var rejst en Protestbevægelse, saa vilde den meget hurtigt dø af Mangel paa Næring; Dr.

Gundtoft havde faaet sin Dom paa de 15 Maaneder, som han maatte afsone, Retten var gaaet sin Gang, Tingene var sat paa Plads — og saa kommer Justitsministeren af misforstaaet Iver og maa partout give sit Besyv med. Jeg kan ikke billige denne Handling, maa tværtimod stemple den som værende fjendtlig mod Retsplejelovens Aand. I den Gerning, Justitsministeren her har øvet gennem sin Erklæring, er han i afgjort Grad paa den forkerte Side af Retsplejeloven, og det er beklageligt, da det er ham, der skulde være dens første Værner.

J. S. Fogot: Det, der har givet en Sag som denne offentlig Interesse, er i Virkeligheden ikke Spørgsmaalet, om Læge Gundtoft har faaet en streng eller mild Dom, den Slags glemmer Offentligheden ret hurtigt, men det er Pressens Sensationsjageri i Forbindelse med mer eller mindre hysteriske Indlæg, netop fremkaldt af Sensationsjageri. Hvorvidt Justitsministerens Reaktion heroverfor ved at udsende en detailleret Redegørelse er rigtig, skal jeg ikke blande mig i, det har vor Ordfører udtalt sig om. Men det, der har skabt den fuldendte Sensation, er i Virkeligheden de Oplysninger, som gennem Ministerens Offentliggørelse er fremkommet om prekære seksuelle Emner. Sensationspressen lugter Stof uden at tænke paa eller i hvert Fald uden at tage Hensyn til, at man her ogsaa rammer andre end de rette skyldige. Fra Betegnelsen Sensationspresse kan jeg heldigvis undtage største Delen af den danske Presse i dette Tilfælde, men man tager sjældent fejl, naar man venter hver Dag at se en ny perfid Sensation sat pynteligt op i et Blad som „Ekstrabladet“. Vi har set, at det er dette Blad, som har ført an i denne Kampagne, og vi har set, hvorledes det i Dag hykler Vrede imod Justitsministerens Optræden, en Optræden, som Bladet selv har fremkaldt. Vi saa for faa Dage siden, hvorledes det samme Blad paa Forsiden omtalte en anden Sag, nemlig Mrs. Howelt-Sagen — det var den 2. Marts; man satte et Billede af Mrs. Howelt paa Forsiden og skrev i Overskriften: Mrs. Howelt vaagnede først efter at Østrigeren havde forøvet sin skændige Gerning mod hende — og længere nede i Teksten: Mrs. Howelt sov atter ind for pludselig at vaagne og finde Østrigeren hos sig — og forskellige lignende perfide Referater af en Sag, som „Ekstrabladet“ aabenbart slet ikke kendte, thi allerede Dagen efter, den 3. Marts, drager Bladet selv Forholdet i Tvivl og skriver som Overskrift: Er Forbrydelsen